

Revolta dobitoacelor - Vasile Voiculescu

Limbile vremii alunecaseră de pe taișul lustruit al baltagelor de piatra pe luciul paloșelor de bronz. Omul intra în era cu tot alaiul de animale îmblanzite după el.

Într-un amurg salbatic de iarnă, el se întorcea necăjit de la pădure. Carul primitiv, cu roata otova, se fransese într-un praguș și omul, ca să-l urnească, trebuia să ostenească o jumătate de zi.

Femeia ieși din bordei cu pruncul în brațe și-i ajută să dea. Apoi oamenii se mistuiau în hrubă. Doboitoarele răsăreau afară singure, aparate de cainii lihnăți.

Crivațul se zburli. Împinse de frică, de foame și de frig, animalele se înghesuiau una în alta, la un loc. Toate asuprite, toate răzvrătite împotriva omului. Tirania lui le scosese din răbdare.

– Azi a fost mai crunt ca niciodată, spuse taurul negru, pe când celălalt soț îi lungea milos grumazul.

– Ar trebui să-l iei în coarne, zise bivolul ceacăr, sfredelindu-și cu limba narile.

– De ce n-o faci tu? i-o întoarse taurul.

– Eu, vezi, am coarnele teșite.

– Atunci calca-l în picioare și fă-l zob, cum zobeai odinioară în sihla tigrii.

– Eu singur? Acolo umblă în turme. Tuna pământul sub noi când porneam navala.

– Numai cainii pot să-l sfașie, își dete cu părerea berbecul. Când rataciți departe după vanat, sariți, voi pe el, zavorând fiara cea mai aprigă. Eu, să am colți și gheare...

– Zădărnice mestecați voi în gura vorbe zădărnice ca paie. Cum să te atingi de el? Știți ce putere are?

– Ce? Întrebarea toate.

– La vanat, el apuca vulturul din nori și-l dădea jos. Țintește departe iepurele și biata vietate rămâne acolo încremenită și așteaptă să vină să-o culegă, Nu alerga ca mine să-și iasă sufletul după vanat.

– Cum? își lungește mâna într-atât de sus, până la pasarile cerului? Întreaba o oaie rumegând cuvintele.

– Nu. Dar face ceva și mai neînchipuit. Când vrea, își dezlipiște un deget de la mână pe care îl încordează în chip ciudat. Și degetul, cu o unghie ascuțită de fier în varf, zboară cât ai clipi și apuca pasarea pe care i-o aduce jos.

– Am văzut și noi degetele acelea vrajite, lungi și cu cange în varf. Are multe în tolba de la spate. Cu ele face semn și oprește pasarea din zbor.

– Dar brațul? se jelui taurul. Ați văzut cum și-l lungește, de te ajunge la zece stanjeni departare. Vai de carnea ta dacă pumnul brațului de adaos are piatra în el! Și după ce te-a lovit, ia brațul de jos și îl pune la loc, rosti înfiorat taurul.

– Asta e puterea lui, urma cainele. El nu e ca noi, se schimbă și se mlădiaza după nevoi. L-am văzut odată, când era cald, cum s-a jupuit singur de piele. Se racorea în apă cu toată Carnea de sub piele și par afara, nu așa cum scosesem eu numai limba.

Mieii, taurii, bivolii holbara ochii, minunați de povestirile lui, și cainele, îngamfat, urma:

– Odată am fost de față când și-a scos copitele.

– Copitele? Cum se poate? zise un manz naiv.

– Da, copitele de la glezne în jos. Îi intrase în ele o pietricică. Pe urmă și le-a pus la loc și nu s-a mai cunoscut de unde le lepadase. Când a fost să treceam o apă, și-a dezghiocat picioarele mai jos de genunchi, a pus pielea și carnea pe umar, ca pe niște pastai. Iar dincolo, pe mal, s-a alcatuit la loc.

– Magie și vrajitorie, gemu dulce vaca. Uitați-va! Mana femeii îmi ține loc de vițel. Când ugerul împovărat de lapte mă apăsa, chem prelung. Și ea vine. Închid ochii și-s fericită, închipuindu-mi puiul sub mine.

Deodată usa de barna se deschide și în cișla dobitoacelor răzvrătite căzu pisica. Pe urmele ei curgeau ocarile femeii. Își șterse grijulie mustațile și blana manjita de smantana.

– Țștia sunt oamenii, spuse pisica.

– Ai căzut tocmai bine, muși taurul. Învața-ne cum să scapăm de om.

– Navalăși asupra lui. Unul singur e de ajuns ca să-l facă praf!

– Lesne de spus. Cum să-l faci când este cât un munte și pe deasupra și vrajitor? Și cine poate să se uite în ochii lui fără să-i plece pe ai săi? Are privirile totdeauna biruitoare.

– Va înșelați, îi mungaie pisica. E mai plapand ca un vițel. Vi-l dau în labe, gol și fără apărare, chiar acum.

Îi duse îndaratul bordeiului unde șoarecii făcuseră câteva gauri în perete. Privira, cu toții, pe rand. Cainele, după ce privi cu ochii lui duioși de copil orfan, puse și bumbul umed al nasului și, la mirosul cunoscut al stăpanului, coada începu să i se miște bucuroasă.

Omul se dezbracă pentru somn, aruncându-și una câte una vrajile. Capul rotund și mic se răsucea pe un gat fără vlagă. Grumazul taurului pe lângă el era un trunchi de gorun pe lângă o trestie.

Dobitoacele priveau aprinse. Cozile bateau pantecele flamande și ochii se înflăcarau de ură.

– Haideți, curaj! porunci pisica.

Deodată cainele, așezându-și a doua oară ochiul la spartura se trase înapoi speriat și o rupse la fugă. Celelalte dobitoace privira din nou și, îngrozite, o luara la sanatoasă, ascunzându-se.

Omul izbise două pietre și țășni flacăra unui fulger care înspaimănta animalele. Deasupra, tavanul se făcuse straveziu și o frantură din soare veghea liniștită la capataiul omului.